

[Arbejdsministeren.]

Endvidere konstateredes, at et antal arbejdsgivere pr. 31. marts 1975 var i restance med indbetaling af en del af de dem påhvilende ATP-bidrag for 1974. Under hensyn til den fastsatte frist i bekendtgørelsen er der ikke ydet omkostningsdæmpende ydelse i forhold til disse restancebeløb, hvad enten restancerne har berøet på arbejdsgivernes økonomiske vanskeligheder eller fejltagelser af den ene eller anden art med hensyn til indbetalingerne af ATP-bidragene for 1974.

Under forhandlingerne med ATP forud for udstedelsen af bekendtgørelsen drøftedes spørgsmålet om indførelse af en adgang til dispensation fra de givne frister.

Fra ATPs side henviste man herved til, at der i forbindelse med administrationen af lov nr. 275 af 9. juni 1970 om begrænsning af omkostningsforøgelse som følge af dyrtidsregulering af lønninger var truffet principbeslutning om ikke at dispensere fra de i denne lov givne frister. ATP fandt, at de samme hensyn, som lå bag ved denne beslutning, gjorde sig gældende ved afgørelsen af det tilsvarende spørgsmål i forbindelse med administrationen af 1974-ordningen. Arbejdsministeriet var enig i disse betragtninger, og bekendtgørelsen af 29. marts 1974 indeholder derfor ingen dispensationsadgang.

Det tilføjes, at et par af de arbejdsgivere, der således ikke har opnået omkostningsdæmpende ydelse i forhold til restancebeløb, har indbragt spørgsmålet for folketingets ombudsmand, der i sine afgørelser har udtalt, at han ikke har grundlag for at kritisere, at ministeren har indtaget det standpunkt ikke i noget tilfælde at dispensere fra den frist, der er nævnt i bekendtgørelsens § 4, stk. 2, og at han ej heller har fundet at have tilstrækkeligt grundlag for at henstille til arbejdsministeren at søge en dispensationsordning praktiseret.

Af *Maisted* (FP) til ministeren for skatter og afgifter (2/8 76):

»Er der udstedt interne retningslinjer til skatte- og toldvæsenet om at skræmme virksomhederne til at indgå forlig med den grundelse, at det vil blive meget ubehageligt for firmaerne fremover, hvis de ikke indgår forlig, og hvordan skal firmaernes stilling være, for at de kan være så »heldige«, at de kan opnå forlig?«

(Spm. nr. 707).

Begrundelse.

Offentligheden har fået den opfattelse, at alle danske firmaer er på »forligets rand«.

Minister for skatter og afgifter *Svend Jakobsens* svar (10/8 76):

Jeg må bestemt afvise, at der for skattevæsenets vedkommende skulle være udstedt interne retningslinjer om, at virksomhederne skal skræmmes til at indgå forlig med skattemyndighederne i anledning af, at deres indkomster har været selvangivet for lavt.

Jeg formoder, at spørgsmålet er foranlediget af den offentlige omtale af skattemyndighedernes kontrolaktion »Større selskaber«. Statsskattedirektoratet har herom oplyst, at direktoratet i et antal sager, udtaget til nærmere undersøgelse ved den nævnte aktion, har indgået forlig om efterbetaling af skatter samt bøder for grov uagtsomhed.

Såfremt forlig ikke kan opnås, vil ansættelserne blive ændret ved kendelse efter bemyndigelse fra statsskattedirektoratet eller ved kendelse fra amtsskatterådet. Bødespørgsmålet vil da blive forelagt domstolene.

Såfremt der er tale om sager, hvor frihedsstraf må anses for forskyldt, hvor der foreligger svingagtigt forhold, for hvilket bøden til staten vil andrage mere end 25.000 kr., samt hvor der er sammenstød mellem overtrædelse af skattelovgivningen og andre straffebestemmelser, afsluttes ikke forlig, men ligningsrådet indstiller til anklagemyndighederne, at der rejses sag ved de almindelige domstole.

Der er naturligvis heller ikke for toldvæsenets vedkommende udstedt retningslinjer om at skræmme virksomhederne til at indgå aftale med myndighederne.

Giver en kontrolundersøgelse i en virksomhed anledning til regulering af det af virksomheden selv angivne momstilsvær, foretages en opgørelse af det unddragne afgiftsbeløb.

Såfremt afgiftsbeløbet kan opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber, afkræves virksomheden beløbet. Er virksomheden enig med toldvæsenet om beløbets størrelse, afgiver den som oftest blot en efterangivelse på beløbet. Det lokale toldkammers afgørelse kan altid begæres forelagt direktoratet for toldvæsenet og departementet for told- og forbrugsafgifter til prøvelse.

Kan størrelsen af det afgiftsbeløb, som påhviler virksomheden, ikke opgøres på grundlag